

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5002/2021
06.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Данијеле Николић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиле малолетне АА из ..., коју заступа законска заступница – мајка ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Љиљана Вејновић адвокат из ..., против туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Анкица Мишков адвокат из ..., ради издржавања детета, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 76/21 од 03.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 06.10.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 76/21 од 03.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П2 452/19 од 30.10.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев у целости. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да доприноси издржавању тужиле у месечном износу од 100 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан плаћања, почев од 16.08.2019. године па док за то постоје законски услови, доспеле рате одједном, у року од 15 дана, а доспевајуће до 05. у месецу за текући месец, уплатом на текући рачун законске заступнице тужиле. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 76/21 од 03.03.2021. године, ставом првим изреке, делимично је усвојена жалба малолетне тужиле, а делимично одбијена жалба туженог, па је пресуда Основног суда у Сомбору П2 452/19 од 30.10.2020. године преиначена у делу одлуке о трошковима поступка, тако што је обавезан тужени да малолетној тужилји накнади трошкове првостепеног поступка у износу од 13.500,00 динара, а у случају доцње са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, првостепена пресуда је потврђена у преосталом делу. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев малолетне тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/2011, 49/2013 – УС, 74/2013 – УС, 55/2014, 87/2018 и 18/2020, у даљем тексту: ЗПП), па је оценио да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку, није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Другостепени суд је у образложењу побијане пресуде оценио све жалбене наводе тужиоца који су били од значаја за правилну одлуку о изјављеној жалби. Указивање ревидента на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, није било предмет оцене овог суда, будући да се ради о повредама које се не могу сматрати ревизијским разлогом у смислу одредбе члана 407. став 1. тач. 1.-3. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, малолетна тужиља рођена је дана ...2003. године. Брак њених родитеља је разведен пресудом од ...2003. године, којом одлуком није уређен начин виђања малолетне тужиље са туженим, нити његов допринос у тужиљиним издржавању. У договору са тужиљиним мајком, тужени је доприносио издржавању тужиље у месечним износима од око 100 евра у динарској противвредности, почев од развода брака до половине 2014. године, када је престао да доприноси издржавању малолетне тужиље. Малолетна тужиља живи са мајком на релацији ... – Србија, с тим да је мајка тужиље засновала ванбрачну заједницу. Поседује викендицу са земљиштем у ... и грађевинско земљиште у ... . Тужени живи на релацији Србија – ..., где је запослен. Закључио је нови брак и има још једно дете. Његова супруга је незапослена, а родитељи су му пензионери.

Првостепени суд је пошао од члана 160. Породичног закона, којим су дати критеријуми за одређивање издржавања, па је водећи рачуна о потребама повериоца и могућностима дужника издржавања, као и о минималној суми издржавања која је у време пресуђења износила око 27.000,00 динара, оценио да су испуњени услови за обавезивање туженог да доприноси издржавању тужиље у износу који је тражен тужбеним захтевом. При томе је ценио и да у конкретном случају околности које су од значаја за одређивање издржавања нису могле бити потпуно утврђене, али је нашао да је интерес детета да буде издржавано претежнији, у смислу члана 6. Породичног закона, због чега је усвојио тужбени захтев.

Другостепени суд је потврдио првостепену пресуду у делу одлуке о главној ствари, оценивши да је иста донета правилном применом материјалног права и то одредаба члана 6. и 160. Породичног закона, члана 395. Закона о облигационим односима и члана 34. став 8. и члана 41. став 1. Закона о девизном пословању, док је исту преиначио у делу одлуке о трошковима поступка.

По оцени Врховног касационог суда, одлуке нижестепених судова су правилне.

Издржавање детета је основна обавеза родитеља, изричито прописана чланом 73. Породичног закона, а ова обавеза произлази из садржине родитељског права (члан 68. став 2. Породичног закона) и уско је повезана са њиховим правом и дужношћу да децу чувају, подижу, васпитавају и образују. Начин и трајање издржавања утврђени су према критеријумима за одређивање издржавања (члан 160. – 163. Породичног закона). Чланом 6. Породичног закона прописано је да је свако дужан да се руководи најбољим интересом детета у свим активностима које се тичу детета, док је чланом 266. истог закона прописано да је у спору за заштиту права детета и у спору за вршење односно лишење родитељског права суд увек дужан да се руководи најбољим интересом детета.

Несновано се у ревизији указује да је другостепени суд погрешно применио материјално право из члана 160. Породичног закона, указујући да у конкретном случају суд није имао чињеничну подлогу за примену наведене одредбе.

Чланом 160. став 1. Породичног закона прописано је да се издржавање одређује према потребама повериоца и могућностима дужника издржавања, при чему се води рачуна о минималној суми издржавања. Према ставу 2. и 3. истог члана, потребе повериоца издржавања зависе од његових година, здравља, образовања, имовине, прихода те других околности од значаја за одређивање издржавања, док могућности дужника издржавања зависе од његових прихода, могућности за запослење и стицање зараде, његове имовине, његових личних потреба, обавезе да издржава друга лица те других околности од значаја за одређивање издржавања.

По оцени Врховног касационог суда нижестепени судови су усвојили тужбени захтев и обавезали туженог да доприноси тужилином издржавању месечним износом који је тужбом тражен и том приликом правилно применили одредбу члана 160. Породичног закона, којом су прописани начин и услови под којима се одређује износ издржавања - према потребама повериоца и могућностима дужника издржавања (које зависе од његових прихода, могућности за запослење и стицање зараде, његове имовине, његових личних потреба, обавезе да издржавања друга лица, те других околности од значаја за одређивање издржавања), при чему су водили рачуна о минималној суми издржавања, а све у најбољем интересу малолетне тужиље, што је у складу са чланом 6. и 266. ПЗ. Том приликом су полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно ценили утврђене чињенице о материјалним приликама туженог као дужника издржавања - да живи на релацији Србија – ..., да је у ... радно ангажован, да се у међувремену оженио и добио још једно дете, да у нашој земљи нема непокретне имовине на свом имену, као и све околности на страни малолетне тужиље као повериоца издржавања – њен узраст, да живи са мајком на релацији Србија – ..., да мајка тужиље поседује непокретну имовину у Србији и има новог партнера, водећи рачуна о минималној суми издржавања, која је у време пресуђења износила око 27.000,00 динара. Такође, имали су у виду и да околности које су од значаја за одређивање издржавања нису могле бити потпуно утврђене због немогућности извођења доказа саслушањем странака и законске заступнице малолетне тужиље, који суду нису доставили све потребне исправе, између осталог и о својим примањима, да тужени није пружио доказ да није у могућности да доприноси издржавању тужиље у досуђеном износу, али су руководећи се најбољим интересом детета да буде издржавано, у смислу члана 6. и 266. Породичног закона и обавезом сваког родитеља да издржава дете, изричито прописаном чланом 73. Породичног закона, усвојили

тужбени захтев и за своју одлуку дали су јасне и довољне разлоге које прихвата и овај суд као ревизијски суд.

Наводи ревизије који се односе чињенично стање које по мишљењу туженог није правилно утврђено одговарајућим доказима, нису од утицаја на другачије пресуђење, јер указивање на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, није дозвољен ревизијски разлог у смислу члана 407. став 2. ЗПП, ни са изузетком да се чланом 403. став 2. тачка 1. овог закона ради о ревизији изјављеној у породичном спору за издржавање.

Супротно наводима ревизије, месечни износ од 100 евра у динарској противвредности, колико је тужбом тражено и на који је тужени обавезан, по налажењу ревизијског суда није превисоко одређен и испод је прописаног минимума. Овај износ месечно, уз допринос мајке, како у новцу, тако и кроз рад, непосредну бригу и старање о детету које свакодневно улаже, неопходан је за издржавање заједничког малолетног детета парничних странака, којим ће се омогућити најмање такав ниво животног стандарда какав ужива родитељ-дужник издржавања, а овде тужени. Према налажењу овог суда, плаћањем тог износа неће бити угрожена егзистенција туженог који ће морати кроз рад више да се ангажује на остваривању већих прихода од тренутних, будући да је радно способан и релативно млад.

Имајући у виду напред наведено, Врховни касациони суд је на основу члана 414. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**